

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΓΡΙΟΥΣ - RELATOS SALVAJES

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Νταμιάν Σιφρόν

Ηθοποιοί: Ρικάρντο Νταρίν, Όσκαρ Μαρτίνεζ, Ντάριο Γκραντινέντι, Ρίτα Κορτέζε, Τζουλιέτα Ζίλμπερμεργκ, Έρικα Ρίβας.

Χώρα: Αργεντινή, Ισπανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 122'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Academy of Motion Picture Arts and Sciences of Argentina 2014, 10 Βραβεία:

* Καλύτερης Ταινίας στον Damián Szifrón

* Σκηνοθεσίας στον Damián Szifrón

* Α' Ανδρικού Ρόλου στον Oscar Martínez

* Α' Γυναικείου Ρόλου στην Erica Rivas

* Β' Ανδρικού Ρόλου στον Germán de Silva

* Σεναρίου στον Damián Szifrón

* Φωτογραφίας στον Javier Julia

* Μοντάζ στους Damián Szifrón, Pablo Barbieri Carrera

* Μουσικής στον Gustavo Santaolalla

* Ήχου στον José Luis Díaz

- Biarritz International Festival of Latin American Cinema 2014, 2 Βραβεία

* Κοινού στον Damián Szifrón

* Α' Γυναικείου Ρόλου στην Erica Rivas

- National Board of Review, USA 2014, Βραβείο Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας

- Oslo Films from the South Festival 2014, Βραβείο Κοινού στον Damián Szifrón

- San Sebastián International Film Festival 2014, Βραβείο Κοινού στον Damián Szifrón

- Sarajevo Film Festival 2014, Βραβείο Κοινού στον Damián Szifrón

- São Paulo International Film Festival 2014, Βραβείο Κοινού στον Damián Szifrón

Ένα αεροπλάνο γεμάτο επιλεγμένους επιβάτες, μια βιαστική οδική προσπέραση, ένας μηχανικός στα πρόθυρα νευρικής κρίσης... Έξι ιστορίες ανθρώπινης απόγνωσης και πρωτότυπης εκδίκησης. Απολαυστική μαύρη σάτιρα με συμμετοχή στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ Κανών και την υπογραφή του παραγωγού Πέδρο Αλμοδόबार.

Εικόνες αρπακτικών συνοδεύουν τους τίτλους αρχής της ταινίας, ανάμεσα στα ονόματα των παραγωγών της οποίας συναντάμε τον Πέδρο Αλμοδόबार. Αυτό που ακολουθεί, λοιπόν, είναι μια κινηματογραφική περιπλάνηση στη σκοτεινή πλευρά των ανθρώπων ενστίκτων –όσων έχουν να κάνουν με την οργή, τη βία και την εκδίκηση–, με οδηγό το ανατρεπτικό, μελοδραματικό και μεταμοντέρνο χιουμοριστικό στιλ του Ισπανού διάσημου δημιουργού. Ο Ντάμιαν Σιφρόν όμως δεν είναι ένας απλός μιμητής.

Με τηλεοπτική προϋπηρεσία και δύο ταινίες στο ενεργητικό του, ο 39χρονος Αργεντινός μοντάρει στη σειρά έξι άσχετα μεταξύ τους επεισόδια και τα διηγείται με τον ίδιο, λίγο πολύ ρεαλιστικό τρόπο. Οι σουρεαλιστικές πινελιές είναι διακριτικές, η υπερβολή που κουβαλούν κάποιες ιστορίες δεν πριμοδοτείται σκηνοθετικά και η σύντομη διάρκεια δεν αφήνει να χαθεί ο ρυθμός. Ο οποίος στην πρώτη ιστορία («Πάστερνακ») είναι ατακαριστός, αιφνιδιαζόντάς μας με μια αποκάλυψη εν πτήση. Σε ένα αεροπλάνο ένας μουσικοκριτικός φλερτάρει με ένα μοντέλο, μέχρι που ανακαλύπτουν πως έχουν έναν κοινό γνωστό. Αλλά δεν είναι οι μόνοι.

Στα «Ποντίκια» ο άκαρδος τοκογλύφος που κατέστρεψε τη ζωή μιας κοπέλας μπαίνει ένα βράδυ στο diner όπου δουλεύει ως σερβιτόρα. Η μαγείρισσα της προτείνει να ρίξουν ποντικοφάρμακο στην παραγγελία του. Στον «Πιο δυνατός» ο βιαστικός οδηγός ενός Audi προσπερνά ένα σαράβαλο που του κλείνει το δρόμο, βρίζοντας εκείνον που κάθεται πίσω από το τιμόνι. Λίγα χιλιόμετρα μετά το λάστιχο του Audi σκάει στη μέση του πουθενά. Στη «Μικρή βόμβα» ένας μηχανικός ειδικός στις εκρηκτικές κατεδαφίσεις παρκάρει σε λάθος σημείο, κάτι που θα αποδειχτεί η αρχή ενός γολγοθά. Στην «Πρόταση» μια πάμπλουτη οικογένεια κάνει τα πάντα για να αποφύγει ο νεαρός γιος, υπαίτιος αυτοκινητικού δυστυχήματος, τη φυλακή, ενώ στο «Μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος» η αποκάλυψη μιας απιστίας μετατρέπει μια γαμήλια δεξίωση σε πεδίο μάχης.

«Η κόλαση είναι οι άλλοι» θα μπορούσε να είναι ο τίτλος του ευρηματικού αυτού φιλμ, το οποίο αποκαλύπτει με περισσότερους από έναν τρόπους πως τελικά η κόλαση παρμονεύει μέσα μας. Ανεκδοτολογικά, προβλέψιμα, μελοδραματικά αλλά και αναπάντεχα, βαθιά εξομολογητικά και θεόπικρα, πραγματεύεται χωρίς ταμπού την ένοχη απόλαυση που νιώθουμε όταν τα σκοτεινά ένστικτα παίρνουν το πάνω χέρι. Ευτυχώς, αρνείται να καταλήξει σε ασφαλή, διδακτικά συμπεράσματα (του τύπου «η βία δεν λύνει τα προβλήματα»), συνδυάζοντας κοινωνική παρατήρηση και ψυχολογία χαρακτήρων. **Επιπλέον, η αναπόφευκτη δραματική ανισότητα των επεισοδίων –κορυφαία τα «Ο πιο δυνατός» και «Μέχρι να μας χωρίσει...»– δεν φρενάρει τον αφηγηματικό και σαρδόνια χιουμοριστικό οίστρο του, πολύτιμο ατού που το έστειλε στο Διαγωνιστικό Τμήμα του Φεστιβάλ Κανών, ενώ αποτέλεσε και την επίσημη έναρξη των 20ών Νυχτών Πρεμιέρας.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Σαν νοερή συνέχεια του εμβληματικού στίχου «Μην κλαις για μένα, Αργεντινή», η ταινία Ιστορίες για αγρίους μας προτρέπει να γελάσουμε με την αγανακτισμένη Αργεντινή, με γλυκόπικρες σκέψεις αλλά και σαρωτικό χιούμορ. Το σπονδυλωτό φιλμ του Νταμιέν Σιφρόν αποτελείται από 6 αυτόνομα κινηματογραφικά κεφάλαια, μικρού και μεσαίου μήκους, που περιστρέφονται γύρω από την εκδίκηση ως απόρροια της αγανάκτησης. Ξεκινάει με μια καταπληκτική φαντασία, διαμαντάκι οικονομίας και αποτελεσματικότητας, όπου οι επιβάτες μιας πτήσης ανακαλύπτουν ότι σχετίζονται, στενά ή χαλαρά, με κάποιον που λέγεται Πάστερνακ και ότι κάποια στιγμή στη ζωή τους τον έχουν αδικήσει σε βαθμό κακοποίησης. Ακολουθούν οι Αρουαίοι που κρύβουν μια αλμοδοβαρικά

(ο Πέδρο Αλμοδόβαρ είναι συμπαράγωγός) ανατρεπτική μαγείρισσα, σφήνα στο πρόβλημα μιας σερβιτόρας, η οποία αναγκάζεται να εξυπηρετήσει τον τοκογλύφο πελάτη που οδήγησε τον πατέρα της σε αυτοκτονία. Ο Πιο Δυνατός, το τρίτο μέρος δηλαδή, είναι το αριστούργημα της ταινίας, μια μονομαχία μέχρι τελικής πτώσης δύο οδηγών, που έπεται μιας συνηθισμένης, και πολύ οικείας σ' εμάς, παρεξήγησης στη διαδρομή. Η σκηνοθετική εφευρετικότητα συναγωνίζεται τη σεναριακή ακρότητα και το φινάλε ταιριάζει γάντι σε αυτό το macho γουέστερν. Η Μπομπίτσα, με τον Ρικάρντο Νταρίν, σχολιάζει την κοινωνικοπολιτική κατάσταση της Αργεντινής και θα κάνει τους Έλληνες θεατές να αναστενάξουν από την ταύτιση. Με αυτή την τέταρτη ιστορία η ταινία περνάει σε πιο δραματικό περιεχόμενο, και πιο γενικευμένο. Οι δύο τελευταίες έχουν να κάνουν με ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα που στοιχίζει τη ζωή μιας εγκύου και την ιλαροτραγική διαπραγμάτευση που ακολουθεί, καθώς και με μια εβραϊκή γαμήλια τελετή που καταλήγει σε παθιασμένες, ακραίες αποκαλύψεις για τους νεόνυμφους, με εκτροχιασμένες παρενέργειες. Αν και το χιούμορ ποτίζει ακόμη και τις πιο δυσάρεστες στιγμές, η αλήθεια είναι πως η αρχή ξεχωρίζει στη ζυγαριά, με το είδος της δυσέυρετης σάτιρας που δεν φοβάται να φλερτάρει με το γελοίο, καθώς ο Σιφρόν λούζει με λαμπερό στυλ την αυτοπεποίθησή του στην ανάπτυξη των χαρακτήρων και τις συνεχείς εναλλαγές – έχει κάνει το «αγροτικό» του στην τηλεόραση κι αυτό φαίνεται στο σταθερό μοντάζ. Στο Φεστιβάλ Κανών η ταινία ξεχώρισε τόσο πολύ από τη συνήθη συλλογή των υπαρξιακών δραμάτων που χειροκροτήθηκε με εγκαρδιότητα, αν και τελικά δεν συγκίνησε την Κριτική Επιτροπή. Ωστόσο, όπως πολύ σωστά επεσήμανε ο Μπαντ Γουίλκινς στο περιοδικό «Slant», η σφραγίδα του Αλμοδόβαρ να μην φαίνεται, αλλά ο Σιφρόν δεν ξεπερνά το πρώτο επίπεδο της εκδικητικής φαντασίωσης κυρίως ταξικού περιεχομένου, όπως επαναστατικά έκανε ο Ισπανός με τις κωμωδίες, κυρίως της πρώτης δεκαετίας της καριέρας του. **Το ταλέντο του Αργεντινού δεν κρύβεται όμως. Οι Ιστορίες για αγρίους παραμένουν μια ξεκαρδιστική κωμωδία για απαιτητικούς θεατές.**

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

DAMIAN SZIFRON

Γεννήθηκε το 1975 στο Buenos Aires, Αργεντινή.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ιστορίες για αγρίους 2014, Hermanos y detectives 2006, Tiempo de valientes 2005, El fondo del mar 2003, Los simuladores 2002-2003, Los últimos días 1999, Punto muerto 1998, Kan, el trueno 1997.

